

Полковникъ Чичаговъ е работилъ ревностно по дѣлото на Съединението до 13 септемврий 1885, когато руското правителство, по заповѣдь на руския императоръ Александръ III, обяви официално че не одобрява станалия въ Пловдивъ прѣвратъ, и повика въ Русия всичкитѣ руски офицери, които се намираха на служба съ контрактъ въ Източна Румелия и въ България. Тогава и той бѣ вдигнатъ отъ Пловдивъ, и врѣменно аташиранъ при руското посолство въ Цариградъ.

До тая дата (13 септемврий) и г. Игелстромъ, управляющій руското генерално консулство въ Пловдивъ, е съчувствувалъ на Съединението на двѣтѣ страни, и е дѣйствувалъ за припознаването му отъ руското правителство като свършено дѣло, ако и прѣдпазливо и прикрито. Отъ пловдивскитѣ консулски прѣдставители само той излѣзе до първото село на Карловското шосе извънъ Пловдивъ да срѣщне Князь Александра*)

Още въ началото на приглашението на Съединението на Източна Румелия съ България, Н. В. Българскій Князь Александръ и правителството му употрѣбиха всичкитѣ си усилия и направиха нужнитѣ официални и неофициални постѣпки при Н. В. Султана и В. Порта, при Н. И. В. Руския Царъ, и при правителствата на Великитѣ Сили, подписавши Берлинския договоръ, като ги помолиха най убѣдително да благоволятъ да припознаятъ прогласеното Съединение за *свършено дѣло* (fait accompli). В. Порта, слѣдъ дълго колебание, рѣши да свика въ Цариградъ една конференция отъ тамошнитѣ посланници на Великитѣ Сили, която да се произнесе върху него. И правителствата на тия сили, слѣдъ като размѣниха своитѣ възглѣдове върху поканата на В. Порта, приеха прѣдложената отъ нея конференция, която засѣдава отъ 23 октомврий до 13 ноемврий 1885, и рѣши слѣдующето:

1) Да се възстанови прѣжното управление (statu quo ante) въ Източна Румелия като станатъ нѣкои измѣнения въ Органическия ѝ Уставъ, въ границитѣ на Берлинския договоръ, за подобряването на това управление;

2) Да се изпрати въ Областта единъ извънреденъ турски комисаръ, който да управлява до назначението на новия ѝ главенъ управитель съгласно Берлинския договоръ, като се съобщава, до колкото е възможно съ Органическия ѝ Уставъ; и

*) За Руската двояка и двусмислена роль по Пловдивския прѣвратъ отъ 6 септемврий 1885 год. и по рѣшението на Цариградската Конференция отъ посланницитѣ на Великитѣ Сили, подписавши Берлинския договоръ, за възстановлението на Източно-Румелийското управление въ Пловдивъ, както и по-послѣ за Съединението на Източна Румелия съ Княжество България въ лицецо на българския князь отъ 6 априлий 1886 год., е писано подробно въ бр. шурката ми, подъ заглавие: „Руската политика спрямо България и Българския народъ отъ 1878 до 1914“, издадена отъ д-ръ Асѣнъ Керемечиевъ презъ 1915 година, когато бѣше въпросъ за дали България да участвува въ войната на страната на Съгласненскитѣ държави или на оная на Централнитѣ Сили.